

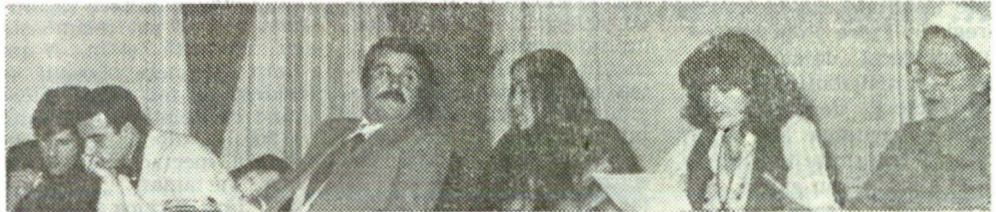

Cenaclul dramaturgilor

10

În lectură:

„Gărgărița“ de ION BĂIEȘU

Luni, 7 decembrie, foaierea sălii Majestic a fost din nou gazda **Cenaclului dramaturgilor**. Invitaților li s-a alăturat un număr neobișnuit de mare de spectatori necunoscuți. Desigur, există o „tradiție“ a spectatorului de cenaclu, de la care, chiar dacă aparține profesioniștilor, nici **Cenaclul dramaturgilor** nu se poate îndepărta...

După cuvîntul de deschidere, rostit de criticul Radu Popescu („*Deschidem noua stagiune a Cenaclului nostru cu întirziere mare, aproape cît a unor teatre bucureștene... Prezența lui Ion Băieșu demonstrează că cenaclul nostru nu este făcut numai să lanseze, ci să și consacre în continuare pe cei consacrați*“), actorii Teatrului Giulești (Radu Panamarenco, Rosina Cambos, Mircea Constantinescu, Adriana Șchiopu, Geo Costiniu, Lucia Cristian, Eugeniu Ungureanu) au citit noua comedie satirică a lui Ion Băieșu, *Gărgărița*.

Autorul a ținut să aducă un omagiu revistei „Teatrul“ și directorului ei: „*Revista dumneavoastră este o publicație pe*

care o respect. Ea a publicat Iertarea și Chițimia — care, dacă nu erau publicate, nu erau jucate — precum și o piesă într-un act, care, pînă la urmă a devenit dramă Jocul. Dealtfel, acesta și este rezultatul unei reviste: de a lansa în lume texte și autori...“

Luările de cuvînt, nu întotdeauna într-un limbaj critic bine asimilat, au pus în lumină diferite trepte de receptare a comediei lui Ion Băieșu. Au vorbit: Emilian Nestor; Ion Munteanu; Gheorghe Dumbrăveanu („*Cenaclul de dramaturgie și-a deschis porțile, în noua stagiune, cam tîrziu, dar a început foarte bine. Piesa dovedește mari calități. Ideea este urmărită cu abilitate și multă măiestrie*“); Margareta Marinescu, Vasile Iosif („*În ansamblu, mi-a plăcut piesa lui Băieșu. ...Nu că este o piesă realistă, dar este prea realistă. M-am pus în postura spectatorului, și m-am întrebat: cu ce m-am ales din aceasta?... Ar trebui ca nu numai miliția economică să rezolve problema, în piesă, ci și celelalte personaje. În ansam-*

blu, cred că piesa ar câștiga la public. Dar cu ce morală pleacă acesta?"; Mircea Munteanu; Cornel Elefterescu; Valentin Silvestru („O piesă veselă naște o discuție veselă. Uneori, auzi mai multe glume în sală decît pe scenă. Cred că Băieșu se va inspira, pentru o viitoare comedie a sa, din această ședință de cenanclu. În ceea ce privește piesa pe care am ascultat-o, eu o găsesc admirabilă. Ea își propune să stigmatizeze. Și, iată, Băieșu are și acum parte de critici foarte ciudate. La spectacolele lui vine lumea, ride cu hohote, și apoi i se pune autorului întrebarea: cu ce ne alegem? ce facem? Probabil că, după ce vedem Femeia îndărătnică a lui Shakespeare, ar trebui să ne batem nevestele, nu?... Și despre această piesă ar putea veni un milițian să spună că nu este de acord cu personajul Maiorul. În această piesă, monologul maiorului este o culminație analitică, personajul se pune în contrast cu cei care înfestează viața noastră socială... În ceea ce privește cantitatea de umor, eu cred că este la un nivel destul de rezonabil. Comedia este eminentamente veselă. Cred că va avea un succes deosebit la public, pentru că publicul îi va înțelege durerea și nostalgia după puritate, după adevăr, după o viață normală. Nu cred că finalul este, cum s-a spus aici, cam nepotrivit. Poate că e cam lungă declarația făcută „sub lat”. Dar această problemă, oricum, o vor rezolva regiștii. Mă așez pe scaun cu satisfacție.”); Radu F. Alexandru („Nu cred că este o comedie. Dacă ar fi să descifrez piesa, aș socoti-o o dramă. Personajul principal nu este un găinar, ci un fost activist, care, la un moment dat, și-a înpădăuit o escapadă, drept pentru care a fost mutat, cu vot de blam, într-o mun-

că administrativă. Venit aici, el joacă exact după regula jocului: dă banii cu aceeași ușurință cu care-i primește, nu pune întrebări celui care îi cere bani, pentru că toți cer și toți dau. Cineva spune la început că a văzut cu mare plăcere lertarea. Și eu am revăzut-o. O piesă cu mari merite. Dar, dacă le-am pune alături, lertarea și Gărgărița, ne-am putea întreba dacă nu cumva, în prezent, lumea lui Băieșu este alta decît aceea de pe cînd scria lertarea. Prezența lui Băieșu la acest cenanclu mi se pare un motiv de înfîntă bucurie.”); Marius Tupan („Nu are importanță despre cine scriem, ci cum scriem. Băieșu are replică, dialog alert și foarte bine condus. Piesa este foarte curajoasă. Aș vrea să văd dacă teatrele noastre o vor și juca, dacă vor avea puterea s-o impună. Am o mică observație: este vorba de vocile personajelor, în care se deghizează Maiorul, voci care trebuie să fie diferite, chiar dacă sînt interpretate de unul și același actor. Altminteri, rezultă că Grămescu este atît de timpit, încît să nu-și dea seama că aceste personaje sînt unul și același om.”); Ștefan Dumitrescu („Băieșu este «omul de serviciu» al dramaturgiei române de azi. Este nevoie de un «om de serviciu», care să șteargă praful de pe realitate. Despre piesă se poate vorbi și pro, și contra. Nu este o piesă mare... Dar nu este nici o piesă proastă. Trebuie să distingem însă între adevărul politic și adevărul artistic”.

În încheierea ședinței de lucru, criticul Radu Popescu, președintele Cenaclului, a mulțumit, în numele revistei „Teatrul” și al Secției de dramaturgie a Asociației scriitorilor din București, tuturor participanților.

Mircea RAREȘ

telex-„teatrul“●telex-„teatrul“●telex-„teatrul“

În numele redactorilor și al colaboratorilor, FAI-MA mulțumește călduros tuturor celor care ne-au adresat urări de bine cu prilejul sărbătorilor de tar-nă. Și încă o dată acum, la început de an, La mulți ani! ● Secția germană a Teatrului de Stat din Sibiu a sărbătorit, recent, 25 de ani de existență. Le dorim celor sărbătorii mulți ani de rodnică activitate și noi succese. ● După cum ați observat, almanahul „GONG '82” s-a epuizat încă din primele zile de după apariție. Ca de obicei, se și lucrează la al-

cătuirea sumarului noului almanah „GONG '83”. Tot ca de obicei, vă invităm să ne sprijiniți, trimițîndu-ne aprecierile, observațiile, sugestiile dumneavoastră privitoare la almanah, pe adresa redacției revistei „Teatrul”. Le așteptăm cu interes și le vom acorda cea mai mare atenție! ● Și, acum, o constatare, și o rugăminte stăruitoare. Această rubrică nu poate continua să existe, fără colaborarea celor din teatre, și, în special, a secretarilor literari. Nu putem cuprinde, cu forțele proprii, bogatul evantai de

momente, fapte, evenimente care au loc în teatrele din întreaga țară. Oare e atît de greu, stîmțai secretari literari, să telefonați o dată, o singură dată pe lună, redacției noastre, oferindu-ne știri și comentarii? Totădată, vă rugăm să ne trimiteți fotografiile, programe și afișe ale spectacolelor dumneavoastră. ● La Teatrul de Stat din Reșița, după premiera cu Mitică Popescu de Camil Petrescu, în adaptarea și regia lui Dan Stoica, se repetă Jean, fiul lui Ion de Nicolae Țic și George Bănică, în regia lui George Bănică. ●